

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. . . . . 2 céntims.
 Fóra de Palma » . . . . . 2 1/2 »
 Números atrassats » . . . . . 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envian es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s' Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

¡FORA VESSA!

Tornem à parlá en sèrio, just quatre paraules.

¿Quants n'hi ha de vòltros, estimadets lectors, que à l' hora d' ara repetirian en tot conexemént y firme voluntat ets actes de fe y ses promeses que devant sa pila des Bautisme varen fé per boca des padrins?

¿Quants n'hi ha de vòltros que's pensan essè catòlics sòls perque es diumenjes van à missa à la mal' hora y se confessan com-se-vuya una vòlta en l' any?

¿Quants n'hi ha de vòltros que ascòltan fent sa mitja ets impropèris irracionals, ò llegeixen sense inmutarse, ses embusteries y calúrnies que plòuen tot seguit demunt sa nòstra Santa Relligió y es seus dogmes?

Ah! no cregueu que bast cumplí esteriorment *alguns* des preceptes que Déu y sa séua Iglesia mos imposan, seguint al mateix temps agavellats amb sos dolents, y en llòch de mostrá cara quant es hora enfoñarse apocats *dexantho corre*.

«Aquell que no está en mí, contra mí está, diu Jesu-Crist, y aquell que no replega, escampa.»

Es dever de tot hòmo virtuós, segons ses facultats y s' engiñ que l' Creadó li va doná, es defensá la veritat, honrantlò sobre tot à Éll.

Axò d' encendre una candela à Déu y una à n' el Dimòni es mòda molt estesa avuy en dia; però, no hey há que empenarshí: «ningú pòt servi bé à dos señós.»

Axò de mirarse mans plegades ò becant, sa guèrra que s' esperit del mal fá de nit y dia à tot lo més sagrat y respectable, sense animarse à dá una maneta per ajudá à la bona causa, serà molt descansat, serà molt còmodo; però equival à socorre à s' inimich, perque amb aquest assumto no hey valen excuses ni neutralitats; qui dexa tirá à fons sa séua Fe sense ferne cas, obra contra sa séua pròpia Fe.

Desgraciadament, uns per empegahits

y acoquinats, altres per no perjudicá es seus interessos, ò esclaus des *que dirán*, son molts es cristians que sotjan devant sa Veritat bufetetjada y, encara que's séu cò s' indigna, no gosan protestá solemnement.

Aquests mesquins covarts no s' han adonat de que dins es séu còs hey tenen *el Dimòni mut* que los trava sa llengo, y sense temersen los s' ha fets seus.

Desenganemmos: sa moral que tot heu vòl resòldre agermanant doctrines oposades, no es sa moral que dicta s' Evangèli. Ses conciències elástiques que no se fan escrupol de sacrificá lo just à lo injust, en tal de no quedá mal vists amb cap des qui pladetjan, son unes conciències corrompudes p' es verí des nòstro sigle venal y egoista. Tots es qui's desvetlan per aumentá ets interessos que un dia han de dexá, y roncan mentres se mancaban es de sa séua ànima immortal, quant se despertarán ja serà tart, y no podrán rescabala es temps perdut.

Es hora d' espolsarse sa vessa y de conrà cada cual sa séua rota. Es hora de triá es bòn blat y decantá ses griances y sa paya. Es hora de mostrá nòble coratje per defensá es drets que mos pertòcan com à fiys de Déu y hereus del Cèl.

Catòlics mallorquins: ¡O tenim Fe viva ò no 'n tenim! ¿De quin seño volem essè criats? ¡Sa paga es bèn distinta! Devant sa farramalla d' alienats qu' umplen s' espay de juraments y fletomies ¿perqué fugiu poruchs y vos amilanau? Si Déu está amb nòltros, ¿quí mos derrotará?

¡Sús! y fóra vessa: qui no ha renegat sa relligiosa nissaga des nòstros bònns antepassats, que als es front amunt, y, despreciant sa bèfa des malvats, que cant es *Crèdo*; pues escrit está que ets empagahits de confessar à Cristo, no serán confessats per Éll, es dia del Judici, devant lo Etern Pare.

MOSSEN LLUCH.

MESTRE PAUPA CARAGOL.

¿Qui es que no l' coneix? Viu à dins Ciutat, y fá des séu ofici. May té un no à sa boca; sempre diu amèn, y pareix servicient y bòn subjècte; tot lo que voldreu; però no paga el deume de mentides.

Donaulí à fé feyna des séu ram, y à qualsevòl hora tirarà ses eynes per venirvos darrera à prende midès ò à rebre instruccions de sa señora. May se pert per éll à n' es partí.

Y quant está enterat de lo que desitjau, no tengau ànsia, ¿quin dia heu haveu menesté? dissapte?—Dissapte estarà llest, *perdiga cuydado*.

—No vos ne descuydeu, que me faria falta...

—Descans; pòt descansá. Bòn dia tenga.—

Y mèstre Caragòl s' en torna à sa botiga, daxò, daxò, y quant hey arriba, ja no se recòrda de lo qu' ha promès.

Passa sa setmana y vé es dissapte; arriba s' horabaxa, y sa señora, qu' es una espireta, envia un recado à ca 's séu menestral:—Vés, diguès à mèstre Pau-pa que mos enviý allò, qu' estam per éll.

Al cap d' una estoneta, torna sa criada:—Señora: mèstre Paupa, no era à ca-séua, y es fadrins han dit que no sabian res.—

L' endemá matí, abans d' aná à missa sa señora passa per ca es mèstre:—¿Y còm axí no m' heu tornat sa pessa?

—Señora, no m' ha estat possible: aquesta setmana ley acabaré...

—Però, no m' haviaý dit...

—Té molta rahó, però per cap estil heu hem pogut endiumenjá. Estiga descansada, dijòus serà à ca-séua.

—Per amor de Déu, mèstre Paupeta...

—Descans; còm jò ley dich...

—*Dios*.

—Bòn dia tenga.

Arriban es dijòus y es divènes, y mèstre embuyós no compareix. Sa criada corre en forsa de recados, y torna sempre amb lo mateix:—Diguès à sa señora qu' encara no m' ha estat possible.

Sa senhora diu à n'es señó:—Mortifi-
quet, passen y mira com heu té, y dali
pressa; digalí que no podem campá; que
m' ha fallat dos pichs à sa paraula.—

Y es señó en passa l'endemà ò s'altre,
y tròba sa feyna à mitjes costures ò per
comensá. Y fá quatre crits à mèstre Ca-
ragòl, y aquest li promet que no heu
dexará pus de ses mans, y que farà vet-
lada, y que per dimecres lo més tart ley
durá à ca-séua.

Passan tres setmanes més, y es par-
roquians encara no han pogut lográ lo
que desitjan, y no han gosat mudá de
menestral per pò de pitjorá.

—Mèstre Caragòl, li diu sa senhora
cada pich qu' en passa, ¿voleume dí com
sou tan embustero? corren set setmanes
que m' dareu paraula de ferma axò aviat;
sabeu que me fá falta de lo més, ¿que
no vos hem pagat sempre lo qu' heu de-
manat y totd' una?

—Señora, vostè té rahó; però, la veri-
tat, no m'es estat possible. Jò ley aca-
baré d'aquí à dimars...

Per fi al cap d' un any, quant à sa se-
ñora tant li es com no li es, mèstre Ca-
ragòl torna sa feyna.

—Ja fareu es conte.

—Bòno, no pas ansi.

—Enviaulom diumenje.

—Molt bé. Bòn dia tenga.

Arriban es diumenje y es dilluns, y
no vé es conte.

—Tonina, ves à ca mèstre Caragòl, y
digalí que jò t' he dit que t' don es conte.

—Diguès á sa senhora qu' encara no 'l
tench fét, que ja ley enviaré.

Passa mitj any més, y un dia mèstre
Caragòl y sa senhora se tróban p' es carré.

—¿Voleume fé favó de durme es conte?

—*Pèrdiga cuydado!* no li enviaré cap
esgotzi...

—Però jò no vuy deure; digaume que
val.

—A mí no me recòrda; vaja descan-
sada, ja ley enviaré.

Y passa altre mitj any, y es mèstre
que, per tot registre, té una plagueta
amb quatre escarabats; es dia qu' el pat-
xucan perque pach aprémis y contribu-
ció, llavò pensa en fé es conte, y surt
tal volta amb sos aprémis, y el presenta
quant es parroquia manco l'espera, don-
nant motiu perque duplin de sa séua
honradès y bona fe.

Ah! males pècores de mèstres Cara-
gòls; llástima que no hey haja presó
p' ets embustersos.

Menestrals indignes de tení parro-
quians hòns pagadós; vòltros abusau de
sa condescendència de sa gent de bé; y
per axò, si un dia passau per llòch es-
tret, perque sa feyna vos curtetja, no
sou gens de plañe.

Vos heu avesats à fé sa feyna à pas
de bòu, y à mentí à escarada; per axò

la major part no heu alsat xella, y ets
altres no treys cap ni trellat des vòstros
contes.

¡Déu mos alliber d' havè de tractá amb
vòltros, perque no hey ha res que més
mos crém sa sanch qu' es mèstres Pau-
pes Caragòls, que no tenen paraula do-
lènta ni obra bona!

ALIATAR.

SA CANSÓ DES PENEDITS.

*Com mos hem romput es cap
Mos posam sa cercellera.*

I.

—Tranquil com el peix dins l'aygo,
Jò vivia molt aplè,
Sense sebre que cosa era
Dolentia y mala fè.

Confiat, jò sempre anava
Amb so có demunt sa má,
Fent es sort à n' es qui 'm deyan
¡Vés alèrta à travelá!

Y com manco m' ho esperava,
M' en he duyt, à lo millò,
Fiys meus, cada còp de lliura
Que m' ha fét girá en redò.

—*¿Idò que t' pensavas
Amb un plat de faves?*

Si no aprens de viure,
Innocent añèll,
Per pòch que t' descuydes
Hey dexas sa péll.

II.

—Jo, qui tenia per viure
Amb una possessió;
Y per mitja corterada
Que m' hi feya partió,
Uns missès m' aconsayaren
Posá plét à n' es véynat,
Y m' han condemnat en costes
Per dos pichs que m' he apellat.

Devès tres milia lliures
Pujan es gastos no més;
¡Y are 'm tròb bossa pansida,
Sense tèrra ni doblés!

—*¿Idò que t' pensavas
Amb un plat de faves?*

Are ests bòn exemple
Per un ambiciós:
Anavas per llana
Y n' has sortit tos.

III.

—Y jò, fietes, que sempre
Havía pogut triá
D' enamorats à dotzenes
Qu' amb mí s' volian casá,
Y feya porguères gròsses,
Aquest vuy, aquest no vuy,
¡Mirau si 'u som desdixada
Que m' tròb el dia de vuy,
Sense un que m' deman de nòves;
Y tots, tots passan de llis,
Are que m' ha entrat casera,
Desque n' he fets vint y sis!

—*¿Idò que t' pensavas
Amb un plat de faves?
Tu heu trobavas sempre
O fat ò salat:
Llavò, com era hòra,
Hey 'guèsses pensat.*

IV.

—Y à mi, fiya méua dolsa,
M' en pren just à s' enrevés:
A vint anys ja era casada
Amb s' hereu d' uns forastés.
Tothòm per rich el tenia,
Era guapo... y m' agradá;
Y à la fi tot s' hereuatge
No mos basta per menjá.

Ara guaña una misèria,
Però heu fon, y heu fa malbé,
Y ja no sé per hont prende
Amb sis infants, y un que n' vé.

—*¿Idò que t' pensavas
Amb un plat de faves?
¿Tu creyas eterna
Sa lluna de mèl?
Aguanta, fieta,
Y anirás al cel.*

V.

—¡Beneyt de mí que, essent jove,
Mon pare, qu' era hòmo entès,
Me deya: «Pep, pren carrera;»
Y may vatx aná de rés!

Are, amb tot y sa hacienda,
De mí se burla tothòm,
Y fins y tot amb uyeres
Sòls ne sé posá es meu nòm.
¡Sabs si poguès torná jovel..
De remey ja no n' hi há,
Y are 'm tròb qu' en ses veyeses,
No som ase ni aubardá.

—*¿Idò que t' pensavas
Amb un plat de faves?
¿Tú que no sabias
Bossí d' aubercóch,
S' adagi de «es sebre
No ocupa liòch?»*

VI.

—¡Ay de mí, que m' vatx casá
Sense pensarhi cap mica,
Y no vatx mirá res més,
Sino qu' ella era molt rica.

Jò feya uns contes y deya:
«Amb ses séues trenta mil,
D' un còp per tota la vida
Surt de feyna, y visch tranquil.»

Mes, ay! qu' ella ara me tracta
Com si fos un pedás brut,
Y jò fas à s' costat d' ella
Es papé de mantengut.

—*¿Idò que t' pensavas
Amb un plat de faves?*

La gent ara t' tracta
De señó Canons:
¡Benhaja aquell hòmo
Que sab dú es calsons!

VII.

—Per fé retxa y per fé vasa
Vatx surti d' es meu estat,
Escampant en porros-fuyes
Lo qu' havia arreplegat.

Per fé créxe més ses rendes,
Vatx comprá papé y accions;
Y are m' ha arruinat la *Bolsa*
Y no puch cobrá es cupons.

¡Si s' poguésen fé ses còses
Dues vegades, Déu meul!
¡Desdixat d' hómo qui s' infla!
No mereix perdó de Déu.

—*Idó que t' pensavas*
Amb un plat de faves?
Fosses d' aquells hòmós
Modests y condrets
Que passan la vida
Pobrets y alegrets.

VIII.

Componguent cançons y glòses,
Y à tothóm donant consej,
Glosadó de L' IGNORANCIA
M' he alsat, de bot y boloy.

De primeres jò'm pensava
Qu' en sentirse criticá,
Tots es flachs s' esmenarían,
Des seus vicis. Però, cal...
Ja los veys: ¡tantos m' en digan!

Y encare que no fas curt,
Per una oreya los entra,
Y pe s' altra aviat los surt.

—*Idó que t' pensavas*
Amb un plat de faves?
¡Creyas fé gran còsa
Amb tot quant escrius?
¡Axò t' figuravas?...
¡Beneyt!!

MIRANIUS.

CONFERENCIA

PILLADA A LA VILA DE CAMPOS DEVÉS S' ABRURADÓ.

—Vòls dí, Tasá, que no creus que
sia necessari fé òbres bones, ni anà à
missa, ni passà el rosari, ni confessarsé,
ni fé penitència?

—Axí heu enseñan aquests señós qui
predican amb una Bíblia en sa má.

—Y diuen qu' es qui han pecat no
han de fé penitència?

—Axò mateix.

—Y no diuen per què?

—Perque el Bón-Jesús tot heu per-
dona, en tení fé.

—Y no enseñan que sa Bíblia també
diu que sa fé sense òbres bones es una
fé mòrta?

—No. No més diuen qu' encare qu' ha-
jem pecat no es necessari fé penitència.

—Y tú los creus?

—Ells heu diuen ben sèrio.

—Ja hi vas errat de contes! Vina
aquí, tudòssa, sèu y escoltem: Ja de-
manarás à n' aquell vehinat téu qui,
seguint sa doctrina que tu are aprens,
va entrá à una casa, s' en dugué lo que
no era séu, la Justicia li posá sa má demunt
y are está tancat dins una cel·la, si fá
penitència. Vés à veure aquell altre ca-
marada téu qui seguint es matexos pas-
sos que tú, s' atapí de vert, y are está

rendit, ple de dolós, y en poca esperan-
sa de curá d' aquella terrible malaltia,
si n' fá de penitència. De seguida pòts
visitá aquell altre qui també s' ascoltava
es profetas falsos y feya bèfa de ses cò-
ses santas, y estafava tothóm, y are es
un malanat que nigu' l' vòl veure, si fá
penitència ò no.

—Axò es altre còsa! Jò parl de sa
penitència des confessó.

—Idó bé. Escolta. Y si tots aquests y
altres s' haguessen confessat axí còm
Déu mana, y haguessen escoltat es con-
sejs d' es confessó, y no haguésen sor-
tit d' es solch, ¿pensas tú, qu' are hau-
rien de fé sa penitència que fan?

—Es cla que no.

—Idó, mireu si s' precis ferné de pe-
nitència.

—Bòno; jò dich per aná al cèl.

—Vòls dí, tròs de tudossa, qu' es qui
fan truchs y baldufes amb ses lleys hu-
manes tenen que fé penitència, y es
qui n' fan amb ses divines, nó? Ay,
Tasá, Tasá! No vulgas essé de sa guarda
d' aquells ases ignorants de que mos
parla l' Escritura.

—Però ¿y l' Escritura no diu que Déu
perdona es pecadós sèt y més de sèt ve-
gades?

—Axò es un altre capítol que t' hi
contestaré amb un ecsemple:

Hey havia un frare virtuos que per
atreure es pecadós à sa penitència casi
sempre predicava sobre la gran Miseri-
cordia del Señó. En es mateix convent
hey vivia també un frare lléch que ser-
via d' escolá y era lo que se diu tot un
sant hómo; solia acompanyá es predicadó
à sa trona, y después su baix d' ella s' as-
seya per escoltarlo, y en havé acabat
tornarlo acompanyá à la sacristia.

Idó veurás qu' una vegada aquell bòn
Religiós ponderá tant y tant sa Miseri-
cordia de Déu que à n' es frare lléch li
paregué un pòch massa ecsagerada, y
tement que s' auditori, confiat en tanta
misericordia, seguís bolcantse més y més
per dins es vicis, resolgué lo siguent.

Quant es predicadó hagué devallat,
s' en pujá tot depressa dalt sa trona, fá
seña à s' auditori que s' espér, y los en-
tima aquesta: «Germans, tot lo que vos
ha dit el Pare predicadó de sa Miseri-
cordia de Déu es cert y veritat, però
teniu en conte que, à Déu, may ningú
ley ha féta que no ley haja pagada.»

Y ben mirat, es lléch tenia rahó, per-
que n' hi há molts qu' abusant de s' infi-
nita bondat de Déu; umplen sa mesura
de pecats sentlí caramull tantes vegades,
qu' al cap y à la fi Déu pèrt sa pacièn-
cia y llavò les pagan tótes amb un pich.

—¡Llástima que no t' hi hajes fet pre-
dicadó!

—Mira, Tasá, jò som un ignorant, però
no comportaré que me repassin sa llis-
só aquests alborotadós de pòbles qu' en
quant à entendre l' Escritura, van cal-
sats per aygo. Adios, Tasá.

ABDON ESCAYRE.

XEREMIADES.

Aquests dies passats, segons mos han
dit en tot secret, es pare d' un des mos-
sos que han sortit d' aquesta quinta, re-
solgué ana à fé una bauxeta à fóra pòrta
convidant à tota una caterfa d' amichs
y coneguts.

Altres temps, es mosso alliberat, y son
pare y sa mare haurien presos els ate-
pins de cap à la Bòna-Nòva y li hau-
rian duyt un ciriet amb acció de gra-
cies: Però, aquests actes de *fanatisme*
nèo, venturosament ja no s' estilan.

Idó, còm deyam, sa bauxa va aná de
lo milló y sense novedat, pues sòls s' es-
devengué que abans d' assèurerse à sa
taula ja n' hi havia d' ajeguts p' en terra
que havian acabada sa set y sa talent.
Llavò, (no saben còm vá essé) se varen
rompre la mitat des plats y de ses copes,
y llavò, de tornada, un des carruatjes
trabucá de tan à pòch à pòch qu' anava.
Total, haurá costat sa festa un parey
d' unses, sense contá s' àrnica.

Si van à la Bòna-Nòva, haurian ha-
gut de gastá lo manco dues pessetes,
contanthi es ciri y tot.

Emperò no s' haurian divertit y s' es-
posavan à que s' riguessin d' ells.

*

**

¡Al cap darré! Sa crèu d' es campa-
naret d' es Cementèri de Binisalem, s' es
adressada.

Es nou Ecònomo no ha esperat que
L' IGNORANCIA descarregás sa filípica que
havia promesa. Val més axí, y Déu li
don llum per adressá tot quant sia ne-
cessari en aquell pòble que entre altres
defectes, es un pòch sort y un molt fetjut.

*

**

—Sermó tornam tení; pareix que *Mos-
sen Lluch* s' es alsat coremé de L' IGNO-
RANCIA.

—Axò es còsa del temps. ¿Que li hem
de fé? més mal pensament podia havé
tengut; al cap y à la fi ets empleats d' es
ferro-carril y moltes altres persones que
no poden assistí à l' iglesia, llegirán
qualque coseta de lo que resa s' Evan-
gèli.

—Si, emperò es ciutadans il·lustrats...

—A pòch, à pòch: *Mossen Lluch* no
predica p' es sabis y lletruts.

*

**

Ja veurèu, ciutadans, com are es cons-
sums anirán de lo milló: s' Ajuntament
ha aumentat es número d' empleats.
¡Tant mateix no sab que n' ha de fé de-
ses unses que li entra à palades!...

Però es cas es, qu' es consums de
cada dia trèuen manco.

Idó, no res: ¡vengan més empleats, y
ja u vorèu!

Sèt eran qui l' agontavan...

¡Mirau, germans, que bé s'en trèuen d'inventos!

Are, es *Cacos*, còm diuen es diaris, per no dirlos *Uadres*, han inventat un mèdi de buydá es caxonets de ses Iglèsies sense espeñarlos, y ja heu han ensayat a sa des pòble d'Establiments y els ha anat molt bé segons noticies.

Y jò dich: si aquests arriban a posá ses ungles dins ses caxes de ses socièdats anònimes de Palma, llavò será blau es festé.

Vamos: porem dí en tota veritat, que ja no hey ha pañy qui serv.

*
**

Aquests dies passats, pareix que s'ul-suraren uns quants marinés russos a bordo d'un barco fondetjat dins sa nòstra bahía.

¡No mos ne mancaria altra, sino que mos introduissen sa llatzèri d'es *nihilisme!*

*
**

A un carboné que duya una sàrria marcada por 8 kilos y en pesava 30, l'han atrapat y li han ajustat es contes. No mos sab gens de gréu.

*
**

La marina mercant mallorquina ara conta amb un barco més: es vapor *Bellver*, que l'han arribat aquests dies d'Inglaterra.

Diuen qu'es tan hò y tan hò; y que sa companyia l'ha pogut adquirir amb una gran conveniència.

Si la còsa va axí, ¡mala carta p'es barcos de vela! Aviat se veurán reduits a navegá de cabotatge per dins es bassòts de Palma.

Encare hey ha un sòu que guaà.

*
**

¡Qu'heu son de llengaruts alguns diaris! Aquests dies no han tengut altra còsa que contá sino qu'un empleat de s'Ajuntament, a un diná a fóra-pòrta, se va acabá éll tot sòl cinch plats d'arròs.

Porian haverhí afegit:

¿Comió el plato?—No, señor;
Era caso de conciencia.

No'n faltava més sino qu'are anássem a discutí es graus de talent que puga arribá a tení un empleat de la Sala.

Ja més valdria s'empatxás cadascú d'es séu redòl.

*
**

Hem rebut una instrucció y reglament de s'*Esposició permanent internacional* que dins pòch temps s'obrirá a Brusseles.

Encara que a n'es nostros paisans no los alsa es ventrey res de tot axò, los ho feym avinent, y mos oferim a dexá llegí dita instrucció a n'es qui li interés enterarsen pedres menudes.

Agrahim s'atenció a n'el *Señó Cónsul* que la mos ha enviada.

COVERBOS.

Escoltava un sollicherich es sermó d'es primé diumenje de Corema. Es predicadó referia allò que conta s'Evangèli, de còm el Dimòni s'en dugué el Bòn Jesús demunt un temple, y d'allá li feya veure moltes tèrres, diguentli que totes les hi donaria, si postrantse l'adorava: afegint sa respòsta del Bòn Jesús, quant li digué:—Futx de devant mi, que tan mateix no'm tentarás.

Quant es sollicherich heu va sentí, se girá a n'es d'es costat, y tocantli es colso li va dí, petit:

—Ventura ke no li mostrá Solle; perke si el Bòn Jesuset arriba a voure es méu hurtet de tarangés y pumeres fuggassetes, ... ¡vera-creu!... no 'u sé, ... però, puria essé estat k'En Barrufet enkara n'hagués surtit en la seva. ¿Eh, Bartumeu?

Y aquell altre seguia escoltant es sermó; y sense dí res, feya capades.

*
**

Una señora va prende per criadeta a una jove de Galilèa, que no havia estada may a Ciutat, y es mateix vespre la dugué a una novena ahònt predicaven y deyen es pare-nòstros en castellá.

Quant s'en tornaven de l'Iglesia, sa señora li demaná: —¿Qué tal Tonina, t'ha agradat aqueix sermó?

—Señora, li contestá ella, jò hé badava ses oreyes, però no som entés un mot ni des *predicadó*, ni des rosari que han dit; no més he *mumprés* es tres *gloria patri*, perque los han resat en mallorquí, còm a Galilèa.—

¡Totes ses criades haurien de momprende per s'estil d'aquesta, y no veurien tantes llebres corregudes!

*
**

Un pare que tenia tres fiys molt pererosos, quant se morí los va dexá un ase, amb sa condició qu'havia d'essé d'es més pererós de tots tres.

Es marmassós se reuniren, y cridant es tres fiys, los varen dí que donassen pròves de peresa, per veure de quin havia d'essé s'ase.

—Jò, (va dí es majó,) una vegada fumava; me caygué un caliu dins sa sabata, y per peresa d'allargá sa ma, me vatx hofegá es peu.

—Y jò, (digué es segon,) un dia vatx caure a la má; y per no mòure es braços, sabent nadá, si no'm trèuen, hauria fet hò negarme.

—¿Y tu, (preguntaren a n'es petit,) y tu qu'has fet?

—Jò, (va respòndre ell,) jò... donau s'ase a n' a qui voldreu; que no estich per conversá.

Es marmassós no reparáren en entregá s'ase a n'es més petit. Ben mirat, li tocava a ell.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*En casarse, pèrden s'humó y ses bérbes.*

SEMBLANSES.—1. *En quád'hiòern se tapa sovint.*
2. *En que té canó.*
3. *En que trèu ses bañes.*
4. *En que té busques.*
5. *En que du creu.*

QUADRAT.....—2 7 6
9 5 1
4 3 8

FUGA.....—*Amb escuses d'en Pere, en Pau s'escaufa.*

ENDEVINAYA.—*Un baul.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes fóra una:—*Xerrayna, A. C. I. T., Un Catòlich, Un Guiré, Un Apuntaladó, Un Sardiné festetjadis, Un Farinó, Un Escold, Un Balladó, Un Llòro, Un Signor Russo, Un Mericano, Un Oficial sense empleo, Coniet de guitá, B. y Vidrieta.*

Vuyt:—*Pere Picarol.*

Sèt:—*Titiu Teulada, M. Olecrab, Un Carabínero y Malerba.*

Sis:—*Conco Pi, Cuñat Pansa, Meleca, Madó Xeuba, Tres Polles festetjadis, Tirorito, Un Valldemosi Sincué, Dues que plòran y Una que riu.*

Y una tot en gròs:—*Un Capcirigañy y Un Vadell.*

GEROGLIFICH.

VII 1 y : aaaaaaaaaaaaaa :
UN INDIOTÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla una clau a una serra?
2. ¿Y un molí a un llaut?
3. ¿Y un llaut a una costura?
4. ¿Y un colóm a un qui fá col-lació?

TITIU TEULADA.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .
. . . . .

Omplí aquests pichs amb lletres que llegides verticalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, lo que dú un lleté; sa 2.ª lo qu'es qualsevòl atòta; sa 3.ª lo que sab un pintó; sa 4.ª lo que té qualsevòl modista catalana, y sa 5.ª es módo còm va un infant menut.

CONIET DE GUIX.

FUGA DE CONSONANTS.

.O. .O... .O.. ..I.A.E. ..E.O
Q. R.

CAVILACIÓ.

Llòro—Auveya—Coní—Endiòt—Ase—Vadella—Somera—Ca

Amb sa primera lletra d'aquests nòms d'animals compòndre es nòm d'una còsa que còm més la remenan, més renou fá.

XÉTNERA.

ENDEVINAYA.

¡Qu'has de fé de brevetjá,
Tan matex no t'está bé!
¿Qui es que en el mon vengué,
Que morí y no nasqué
Y sa mare el se menjá?

X.

(Ses solucions dissapte qui oé si som eius.)

28 FEBRÉ DE 1880.

Estampa don Pere J. Gelabert.